

sklowom togo žhweña chojzi, až won niz slego nezyni: ga dej won se žhwišch, a nehumrěsch.“ Take zynascho Zachäus, kotaryž k Tesusu žejo: „Dej, Knežo, tu poloju mojich dobytrow dawam ja tym chudym, a šomli ja někogo hobschužik, to dawam ja styri krot sašej.“

My se dejmy pak teke hujadnasch s tym, kotaryž nam šchiwodu zynik jo.

Ten kral we naschom ewangeliu hopokasa se welgi smilny pscheschimo togo služabnika, kotaryž jomu te žašesch towsynt punt dlužny běšcho; pscheto ako ten služabnik jogo wo gnadu a scžerpnoscz pschobascho: ga bu tomu kněsu togo šamego služabnika luto, a puschczi jogo, a ten dlug won jomu tež spuschczi. Ten tak hobgnazony služabnik pak běšcho welgi nesmilny pscheschimo šwojogo towarischa, kotaryž jomu jano hundred kroschow dlužny běšcho, won pschine jogo, dawjascho jogo a žascho: saplasch mě, zož mě šy dlužny;“ a lež rownož ten towarisch jogo teke na kolenoma wo scžerpnoscz pschobascho, ga won glich něšchěšcho žašasch, ale žěšcho tam, a chyschi jogo do popajženstwa, tak dlujko, až won saplaschi, zož dlužny běšcho, tak, až teke jogo towarische nad jogo nesmilnosczu tužne běchu, a schyčno šwojomu kněsu hupowedachu, zož se stanuko běšcho. S tym hopišcho nam Tesus tych nesmilnych a nesjadnatskich žlowekow, kotarež pscheschimo togo blishego, kenž jim šchiwodu zynik jo, gramotu a gniv we šwojej hutschobe žarže, schcžokane se schcžokanim, šromoschene se šromoschenim, klěsche s klěschima šte se šlym saplatchiju, wot žedneje wotpschobhy niz wěžesch daniž šlyšchasch něšchě, ale jano to zynene wot togo blishego požedaju, rownož ten blischy tež nad